

31994L0067

L 365/34

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

1994 12 31

TARYBOS DIREKTYVA 94/67/EB**1994 m. gruodžio 16 d.****dėl pavojingų atliekų deginimo**

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 130s straipsnio 1 dalį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydamosi Sutarties 189c straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽³⁾,

kadangi Bendrijos aplinkosaugos politikos tikslai ir principai, kaip nustatyta Sutarties 130r straipsnyje, yra taršos prevencija, taršos mažinimas pačiame jos susidarymo šaltinyje, ir laikymasis principo, kad žalą turėtų atlyginti teršėjas;

kadangi 1990 m. gegužės 7 d. Tarybos sprendime dėl atliekų politikos ⁽⁴⁾ Komisija raginama skubiai užbaigti rengti savo pasiūlymus dėl pramoninių atliekų deginimo įmonių;

kadangi pavojingų atliekų deginimo metu susidarantys išmetamieji teršalai gali tapti taršos priežastimi ir, jei nebus tinkamai kontroliuojami, gali pakenkti žmonėms ir aplinkai; kadangi tam tikrais atvejais tokia tarša gali peržengti valstybių sienas;

kadangi dėl to reikalingi prevenciniai veiksmai, kad būtų galima apsaugoti aplinką nuo pavojingų išmetamųjų teršalų, susidarancių deginant pavojingas atliekas;

kadangi esant dabartiniams nacionalinių nuostatų, taikomų pavojingų atliekų deginimui, skirtumams, o kai kuriais atvejais apskritai nesant nuostatų, būtina imtis veiksmų Bendrijos lygmeniu;

kadangi pagal Sutarties 130t straipsnį šios direktyvos priėmimas nekludys valstybėms narėms įvesti ar laikyti griežtesnių aplinkosaugos priemonių, neprieštaraujančių Sutarčiai;

kadangi 1975 m. liepos 15 d. Tarybos direktyvos 75/442/EEB dėl atliekų ⁽⁵⁾ 4 straipsnyje reikalaujama, kad valstybės narės imtųsi būtinų priemonių užtikrinti, kad atliekos būtų panaudotos ar pašalintos taip, kad nekeltų pavojaus žmonėms ir aplinkai; kadangi dėl to tos direktyvos 9 straipsnyje reikalaujama, kad visiems atliekų tvarkymo įrenginiams ir įmonėms atsakingos institucijos išduotų leidimą, kuriame būtų, *inter alia*, nurodyta, kokių atsargumo priemonių reikia imtis;

kadangi 1984 m. birželio 28 d. Tarybos direktyvos 84/360/EEB dėl kovos su pramonės įmonių keliamą oro taršą ⁽⁶⁾ 3 ir 4 straipsniuose nustatoma, kad pramonės įmonės, priklausančios išvardytoms kategorijoms, tarp kurių yra ir atliekų deginimo įmonės, savo veiklai turi gauti išankstinį leidimą;

kadangi pagal šią direktyvą įsteigtų ir veikiančių deginimo įmonių tikslas - mažinti pavojingų atliekų taršos keliamą pavojų oksidacijos procese, mažinti atliekų apimtį ir gauti liekanas, kurias būtų galima pakartotinai naudoti arba saugiai pašalinti;

kadangi aukštas aplinkos apsaugos lygis reikalauja, kad Bendrijoje pavojingų atliekų deginimo įmonėms būtų nustatytos tinkamos veiklos sąlygos ir išmetamųjų teršalų apribojimo dydžiai ir jų būtų laikomasi; kadangi reikalingos specialios nuostatos išskiriamiems dioksinams ir furanams, nes yra labai svarbu juos mažinti naudojant pačią pažangiausią technologiją;

kadangi norint užtikrinti, kad būtų laikomasi išmetamųjų teršalų normų ir teršalams nustatytų orientacinių dydžių, išmetamiesiems teršalams stebėti yra būtini aukšto lygio matavimo metodai;

⁽¹⁾ OL C 130, 1992 5 21, p. 1.

⁽²⁾ OL C 332, 1992 12 16, p. 49.

⁽³⁾ 1993 m. kovo 10 d. Europos Parlamento nuomonė (OL C 115, 1993 4 26, p. 90). 1994 m. liepos 11 d. Tarybos bendroji pozicija (OL C 232, 1994 8 20, p. 35) ir 1994 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento sprendimas (OL C 341, 1994 12 5).

⁽⁴⁾ OL C 122, 1990 5 18, p. 2.

⁽⁵⁾ OL L 194, 1975 7 25, p. 39. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB (OL L 377, 1991 12 31, p. 48).

⁽⁶⁾ OL L 188, 1984 7 16, p. 20. Direktyva su pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB.

kadangi reikia visapusiškai apsaugoti aplinką nuo išskiriamų teršalų deginant pavojingas atliekas; kadangi dėl to, norint apriboti taršos perėjimą iš vienos aplinkos terpės į kitą, vandeningos atliekos, susidaranti valant išmetamąsias dujas, gali būti išleidžiamos tik atskirai apdorotos; kadangi per dvejus metus nuo šios direktyvos įsigaliojimo turi būti nustatyti išskiriamų teršalų tokiose vandeningose atliekose specifiniai apribojimai;

kadangi būtina suformuluoti nuostatas tokiems atvejams, kai teršalų ribinės vertės yra viršijamos dėl to, kad techniškai neišvengiamai sustoja, sutrinka ar sugenda valymo įranga;

kadangi pavojingas atliekas deginti kartu įmonėse, kurios iš pradžių nėra skirtos pavojingoms atliekoms deginti, turi būti draudžiama, kad nesusidarytų teršiančių medžiagų didesni kiekiai toje išmetamų dujų tūrio dalyje, kuri susidaro atliekas deginant kartu, ir dėl to bendram deginimui turi būti nustatyti atitinkami apribojimai;

kadangi siekiant geriau apsaugoti žmonių sveikatą ir aplinką, būtina, kad esamos deginimo įmonės greitai prisitaikytų prie šioje direktyvoje nustatytų išmetamųjų teršalų ribinių verčių, siekiant užtikrinti, kad į tokias įmones atvežamų pavojingų atliekų kiekiai nedidėtų;

kadangi būtina sudaryti komitetą, kuris padėtų Komisijai įgyvendinti šią direktyvą ir suderinti ją su mokslo ir technikos pažangą;

kadangi ataskaitos apie šios direktyvos įgyvendinimą yra svarbi Komisijos ir valstybių narių informavimo apie pasiektą išmetamųjų teršalų kontrolės metodų pažangą dalis;

kadangi pasiūlymai dėl išmetamųjų teršalų ribinių verčių ir su jomis susijusių šios direktyvos nuostatų peržiūrėjimo turi būti Tarybai įteikti iki 2000 m. gruodžio 31 d., atsižvelgiant į tikėtiną technologijos būklę, deginimo įmonių veiklos patirtį ir aplinkosaugos reikalavimus,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

1. Šios direktyvos tikslas – nustatyti priemones ir tvarką, kaip išvengti, o jei neįmanoma, kaip kuo labiau sumažinti pavojingų

atliekų deginimo neigiamą poveikį aplinkai, ypač oro, dirvožemio, paviršinių ir požeminių vandenų taršą bei keliamą pavojų žmonėms, ir dėl to nustatyti bei išlaikyti visoje Bendrijoje pavojingų atliekų deginimo įmonių veiklos sąlygas ir išmetamųjų teršalų ribines vertes.

2. Ši direktyva taikoma nepažeidžiant kitų atitinkamų Bendrijos įstatymų, ypač susijusių su atliekomis ir deginimo įmonių darbuotojų sauga bei sveikatos apsauga.

2 straipsnis

Šioje direktyvoje:

1. „Pavojingos atliekos“ yra bet kokios kietos ar skystos atliekos, kaip apibrėžta 1991 m. gruodžio 12 d. Tarybos direktyvos 91/689/EEB dėl pavojingų atliekų⁽¹⁾ 1 straipsnio 4 dalyje.

Tačiau ši direktyva netaikoma toliau išvardytoms pavojingoms atliekoms:

— degios skystosios atliekos, įskaitant naudotas alyvas, kaip apibrėžta 1975 m. birželio 16 d. Tarybos direktyvos 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo⁽²⁾ 1 straipsnyje, su sąlyga, kad jos atitinka šiuos tris kriterijus:

i) polichlorintų aromatinių angliavandenilių, t. y. polichlorintų bifenilų (PCB) arba pentachlorinto fenolio (PCP), masės kiekio koncentracija yra ne didesnė, kaip nustatyta atitinkamuose Bendrijos teisės aktuose;

ii) šios atliekos netampa pavojingos dėl to, kad jose esančių kitų Direktyvos 91/689/EEB II priede išvardytų sudėtinių dalių kiekiai ar koncentracija neatitinka Direktyvos 75/442/EEB 4 straipsnyje nustatytų tikslų; ir

iii) žemesnioji degimo šiluma yra didesnė negu 30 MJ vienam kilogramui,

— degios skystosios atliekos, kurias deginant kūryklų dujose nesusidaro kitų teršalų, išskyrus teršalus, susidarantių iš gazolio, kaip apibrėžta Direktyvos 75/716/EEB⁽³⁾ 1 straipsnio 1 dalyje, arba kai teršalų koncentracija nesusidaro didesnė už teršalų koncentraciją deginant gazolį, kuriam taikomas tas pats apibrėžimas,

⁽¹⁾ OL L 377, 1991 12 31, p. 20.

⁽²⁾ OL L 194, 1975 7 25, p. 23. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB.

⁽³⁾ 1975 m. lapkričio 24 d. Tarybos Direktyva 75/716/EEB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių sieros kiekį tam tikrose skysto kuro rūšyse, suderinimo (OL L 307, 1975 11 27, p. 22). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB.

- pavojingos laivuose deginamos atliekos, susidarančios jūros įrenginiuose, žvalgant naftos ir dujų išteklius ar juos eksploatuojant,
 - komunalinės atliekos, kurioms taikomos Direktyvos 89/369/EEB⁽¹⁾ ir 89/429/EEB⁽²⁾
 - nuotekų dumblas, susidaręs valant miesto nuotekas, kuris netampa pavojingas dėl to, kad jame esančių Direktyvos 91/689/EEB II priede išvardytų sudėtinių dalių kiekiai ar koncentracija, kaip nustatyta pačios valstybės narės, kol tos direktyvos 1 straipsnio 4 dalyje minėtas pavojingų atliekų sąrašas nebus sudarytas, neatitinka Direktyvos 75/442/EEB 4 straipsnyje nurodytų tikslų. Ši išimtis neturi pažeisti Direktyvos 86/278/EEB⁽³⁾
2. „Deginimo įmonė“ yra bet kuri techninė įranga, naudojama pavojingų atliekų deginimui oksidacijos būdu, panaudojant ar nepanaudojant susidarančią šilumos energiją, įskaitant atliekų išankstinį apdorojimą ir pirolizę ar kitą šiluminio apdorojimo procesą, pavyzdžiui, plazmos procesą, jei produktai vėliau yra deginami. Į šią sąvoką įeina įmonės, kurios tokias atliekas degina kaip įprastinį ar papildomą kurą bet kuriam pramoniniam procesui.
- ar komunalinių atliekų deginimo įrangai, kuria deginamos ir infekcinės klinikinės atliekos, nemaišant jų su kitomis atliekomis, kurios tampa pavojingos dėl to, kad jose yra kitų Direktyvos 91/689/EEB III priede išvardytų požymių;
 - 3. „Nauja deginimo įmonė“ yra įmonė, kurios veiklai leidimas išduotas 18 straipsnio 1 dalyje nustatytą dieną ar vėliau;
 - 4. „Esama deginimo įmonė“ yra įmonė, kurios veiklai pradinis leidimas išduotas prieš 18 straipsnio 1 dalyje nustatytą datą;
 - 5. „Išmetamųjų teršalų ribinė vertė“ yra teršiančios medžiagos masės koncentracija, kuri įmonės išmetamuose teršaluose neturi būti viršyta per tam tikrą nurodytą laiką;
 - 6. „Ūkio subjektas“ yra fizinis ar juridinis asmuo, kuris eksploatuoja deginimo įmonę arba kuris tą įmonę valdo ekonomine prasme arba kuriam tokia valdymo galia suteikta.

3 straipsnis

Šis apibrėžimas taikomas vietai ir visam įrenginiui, jis apima atliekų priėmimo, sandėliavimo ir išankstinio apdorojimo įrenginius, kūryklą, jos atliekas, kuro ir oro padavimo sistemas, išmetamąsias dujas ir nuotekų valymo įrenginius, taip pat priemonės ir sistemas, skirtas deginimo veiklai kontroliuoti ir deginimo sąlygoms nuolatos registruoti ir stebėti.

Šis apibrėžimas netaikomas tokioms įmonėms:

- deginimo įrangai, kurios skirtos gyvulių skerdenoms ar atliekoms deginti,
- deginimo įrangai, skirtai infekcinėms klinikinėms atliekoms, su sąlyga, kad tokios atliekos netampa pavojingos dėl to, kad jose yra kitų Direktyvos 91/689/EEB II priede išvardytų sudėtinių dalių,

(1) 1989 m. liepos 8 d. Tarybos direktyva 89/369/EEB dėl naujų komunalinių atliekų deginimo įmonių oro taršos prevencijos (OL L 163, 1989 6 14, p. 32).

(2) 1989 m. birželio 21 d. Tarybos direktyva 89/429/EEB dėl esamų komunalinių atliekų deginimo įmonių oro taršos mažinimo (OL 203, 1989 7 15, p. 50).

(3) 1986 m. birželio 12 d. Tarybos direktyva 86/278/EEB dėl aplinkos, ypač dirvožemio, apsaugos naudojant žemės ūkyje nuotekų dumblą (OL L 181, 1986 7 4, p. 6). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB.

1. Leidimą, nurodytą Direktyvos 75/442/EEB 9 ir 10 straipsniuose bei 11 jos straipsnyje, papildytame Direktyvos 91/689/EEB 3 straipsniu ir Direktyvos 84/360/EEB 3 straipsniu, galima išduoti tik jei prašyme yra įrodyta, kad deginimo įmonė suprojektuota, įrengta ir veiks taip, kad bus imamasi prevencinių priemonių prieš aplinkos taršą ir bus laikomasi šios direktyvos 5–12 straipsniuose numatytų reikalavimų.

2. Kompetentingų institucijų išduotame leidime turi būti aiškiai išvardyti pavojingų atliekų tipai ir kiekiai, kuriuos galima apdoroti deginimo įmonėje, ir nurodytas bendras deginimo įrangos pajėgumas.

3. Įmonėms, kurios nėra specialiai skirtos pavojingoms atliekoms deginti, bet kuriose pavojingos atliekos yra deginamos (kartu su kitomis), tačiau jas deginant gaunama ne daugiau kaip 40 % viso įmonės gaunamo šilumos kiekio bet kuriuo veiklos metu, taikomi tokie straipsniai:

- 1–5 straipsniai,
- 6 straipsnio 1 ir 5 dalys,
- 7 straipsnis ir nuostatos, susijusios su 10 ir 11 straipsniuose nurodytais matavimais,
- 9 straipsnis,
- 12, 13 ir 14 straipsniai.

4. Leidimas bendram deginimui, kaip numatyta 3 paragrafe, gali būti išduodamas tik jei prašyme yra įrodyta:

- kad pavojingų atliekų degikliai išdėstyti ir atliekos į krosnis paduodamos taip, kad jų sudegimo lygis būtų kuo aukštesnis,
- ir kad atlikus skaičiavimus, kaip nurodyta II priede, būtų aišku, jog 7 straipsnyje nustatytų reikalavimų laikomasi.

Tokiame leidime turi būti aiškiai išvardyti tų pavojingų atliekų tipai ir kiekiai, kuriuos įmonėje galima deginti bendrai. Be to, leidime turi būti nurodyti tų pavojingų atliekų maksimalūs ir minimalūs srautai, jų mažiausia ir didžiausia degimo šiluma, jose esantis didžiausias teršalų kiekis, pavyzdžiui, PCB, PCP, chloras, fluoras, siera, sunkieji metalai.

Matavimų, kuriuos reikia atlikti per šešis mėnesius nuo veiklos pradžios pačiomis nepalankiausiomis sąlygomis, duomenys turi rodyti, kad 7 straipsnio nuostatos yra vykdomos. Šiam laikotarpiui kompetentingos institucijos gali leisti nesilaikyti 3 dalyje nustatyto procentinio reikalavimo.

4 straipsnis

Prašymai leidimams gauti, atsakingų institucijų sprendimai tokius prašymus išduoti ir šios direktyvos 11 straipsnyje nustatyto stebėjimo duomenys turi būti visuomenei prieinami pagal 1990 m. birželio 7 d. Tarybos direktyvą 90/313/EEB dėl laisvo prieinamumo prie informacijos apie aplinką. ⁽¹⁾

5 straipsnis

1. Ūkio subjektas privalo imtis visų būtinų priemonių, susijusių su atliekų pristatymu ir priėmimu, kad būtų galima užkirsti kelią neigiamam poveikiui aplinkai, ypač oro, dirvožemio, paviršinio ir požeminio vandens taršai bei keliamam pavojui žmonėms, o jei tai praktiškai neįmanoma, bent tokį poveikį sumažinti. Taikant tokias priemones privaloma laikytis bent 2 ir 3 dalyje nustatytų reikalavimų.

2. Prieš priimant atliekas deginimo įmonėje, ūkio subjektas privalo gauti atliekų aprašymą, kuriame būtų nurodyta:

- fizinė ir, kur įmanoma, cheminė atliekų sudėtis ir visa informacija, būtina įvertinti, ar atliekos tinka numatytam deginimui,

- atliekų pavojingos savybės, medžiagos, su kuriomis jos negali būti maišomos, ir atsargumo priemonės, kurių reikia laikytis apdorojant tokias atliekas.

3. Prieš priimdamas atliekas į deginimo įmonę, ūkio subjektas privalo atlikti bent tokias priėmimo procedūras:

- nustatyti atliekų masę,
- patikrinti dokumentus, kurių reikalauja Direktyva 91/689/EEB ir, kai taikoma, dokumentus, kurių reikalauja 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės, ir dokumentus, kurių reikalauja pavojingų krovinių transporto taisyklės, ⁽²⁾
- paimti tipinius mėginius, jei įmanoma, prieš pat iškrovimą, kad atlikus kontrolinius patikrinimus, būtų galima nustatyti, ar atliekos atitinka 2 dalies aprašymą, ir kad kompetentingos institucijos galėtų žinoti, kokio pobūdžio atliekos yra apdorojamos. Šiuos mėginius reikia laikyti bent vieną mėnesį atliekas sudeginus.

4. Atsakingos institucijos gali suteikti išimtis dėl 2 ir 3 dalies pramonės įmonėms, deginančioms tik savo atliekas jų susidarymo vietoje, su sąlyga, kad laikomasi tokio pat apsaugos lygio.

6 straipsnis

1. Pavojingų atliekų deginimo įmonės turi veikti taip, kad atliekos būtų sudeginamos visiškai arba beveik visiškai. Tam gali prireikti taikyti atitinkamus atliekų išankstinio apdorojimo būdus.

2. Visos deginimo įmonės turi būti suprojektuotos, įrengtos ir eksploatuojamos taip, kad pavojingų atliekų deginimo metu susidarantių dujų temperatūra, paskutinį kartą įpūtus degimo procesui reikalingo oro, kontroliuojamai ir tolygiai net ir pačiomis nepalankiausiomis sąlygomis prie degimo kameros vidinės sienos ar arti jos bent dviem sekundėms pakiltų iki 850 °C, esant 6 % deguonies; jei deginamos pavojingos atliekos, kuriose yra daugiau kaip 1 % halogenintų organinių medžiagų, išreikštų chloru, temperatūra turi pakilti bent iki 1 100 °C.

Kai krosnis kūrenama tik skystomis pavojingomis atliekomis ar dujinių medžiagų ir kietųjų dulkių, susidariusių iš anksto

⁽¹⁾ OL L 158, 1990 6 23, p. 56.

⁽²⁾ OL L 30, 1993 2 6, p. 1.

termiškai apdorojus pavojingas atliekas su nepakankamu deguonies kiekiu, mišiniu ir kai dujos degdamos duoda daugiau kaip 50 % visos pagamintos šilumos, deguonies kiekis, paskutinį kartą įpūtus oro, turi sudaryti bent 3 %.

3. Visose deginimo įmonėse turi būti įrengti degikliai, kurie įsijungia automatiškai, kai kūryklos dujų temperatūra, paskutinį kartą įpūtus degimo proceso reikalingo oro, nukrenta žemiau 2 dalyje nustatytos mažiausios temperatūros. Tokie degikliai turi būti naudojami ir tuomet, kai įmonė pradeda ar užbaigia deginimą, kad būtų galima užtikrinti, jog bus palaikoma atitinkama minimali temperatūra, kol degimo kameroje yra nesudegusių atliekų.

Pradedant ar baigiant deginimą arba kai deginimo įrangos dujų temperatūra nukrenta žemiau 2 dalyje nustatytos mažiausios temperatūros, į krosnis neturi būti patiekiamas toks kuras, dėl kurio gali susidaryti didesni išmetamųjų teršalų kiekiai negu tie, kurie susidaro iš degančio gazolio, kaip nustatyta Direktyvos 75/716/EEB 1 straipsnio 1 dalyje, suskystintų ar gamtinių dujų.

Privaloma turėti ir naudoti sistemą, kad nebūtų patiekiamos pavojingos atliekos:

- pradedant deginimą, kol nebus pasiekta būtina mažiausia degimo temperatūra,
- kai nėra palaikoma būtina mažiausia degimo temperatūra,
- kai nuolatiniai matavimai, kurių reikalaujama 11 straipsnio 1 dalies a punkte, rodo, kad valymo įrangai sutrikus ar sugedus yra viršijamas kuris nors išmetamųjų teršalų ribinė vertė.

4. Tam tikroms pavojingoms atliekoms kompetentingos institucijos gali leisti laikytis kitokių reikalavimų, negu nustatyta 2 dalyje, ir nurodyti juos leidimuose. Tokiu atveju turi būti reikalaujama, kad būtų bent laikomasi 7 straipsnio nuostatų ir kad išmetamųjų dioksinų ir furanų kiekis būtų mažesnis arba lygus tam kiekiui, kuris išmetamas pagal šio straipsnio 2 dalyje nustatytus reikalavimus.

Apie visas pagal šios dalies nustatytas veiklos sąlygas ir patikrinimų rezultatus būtina pranešti Komisijai kartu su informacija, pateikiama pagal 17 straipsnį.

5. Deginimo įmonei veikiant, degimo dujose neturi būti viršijama tokia anglies monoksido (CO) koncentracija:

- a) vidutinis dienos kiekis – 50 mg/m³ degimo dujų;

- b) vidutinis 10 minučių kiekis – 150 mg/m³ degimo dujų 95 % visų matavimų arba vidutinis pusės valandos kiekis – 100 mg/m³ kūryklų dujų per visus paros matavimus.

6. Visos deginimo įmonės privalo būti taip suprojektuotos, įrengtos ir eksploatuojamos, kad iš jų į orą patenkančios išmetamieji teršalai nesukeltų žymesnės oro taršos žemės paviršiuje; ypač svarbu, kad išmetamosios dujos būtų išmetamos pro kaminą, ir tas išmetimas būtų kontroliuojamas.

Kamino aukštis turi būti apskaičiuotas taip, kad nebūtų keliamas pavojus žmonėms ir aplinkai.

7 straipsnis

1. Į šiuos vidutinius kiekius įeina ir dujų bei garų forma išmetami atitinkami sunkieji metalai bei jų junginiai

a) Vidutiniai dienos kiekiai:

1. Iš viso dulkių	10 mg/m ³
2. Dujinės ir garų pavidalo organinės medžiagos, išreiškiamos kaip visa organinė anglis	10 mg/m ³
3. Vandenilio chloridas (HCl)	10 mg/m ³
4. Vandenilio fluoridas (HF)	1 mg/m ³
5. Sieros dioksidas (SO ₂)	50 mg/m ³

(b) Vidutiniai pusės valandos kiekiai:

	A	B
1. Iš viso dulkių	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2. Dujinės ir garų pavidalo organinės medžiagos, išreiškiamos kaip visa organinė anglis	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3. Vandenilio chloridas (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4. Vandenilio fluoridas (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5. Sieros dioksidas (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Visi vidutiniai kiekiai pradedant 30 minučių ir baigiant 8 valandų mėginių ėmimo intervalu:

1. Kadmis ir jo junginiai, išreiškiami kaip kadmis (Cd)	}	iš viso 0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)
2. Talis ir jo junginiai, išreiškiami kaip talis (Tl)		
3. Gyvsidabris ir jo junginiai, išreiškiami kaip gyvsidabris (Hg)	}	0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)

4. Stibis ir jo junginiai, išreiškiami kaip stibis (Sb)
5. Arsenas ir jo junginiai, išreiškiami kaip arsenas (As)
6. Švinas ir jo junginiai, išreiškiami kaip švinas (Pb)
7. Chromas ir jo junginiai, išreiškiami kaip chromas (Cr)
8. Kobaltas ir jo junginiai, išreiškiami kaip kobaltas (Co)
9. Varis ir jo junginiai, išreiškiami kaip varis (Cu)
10. Manganas ir jo junginiai, išreiškiami kaip manganas (Mn)
11. Nikelis ir jo junginiai, išreiškiami kaip nikelis (Ni)
12. Vanadis ir jo junginiai, išreiškiami kaip vanadis (V)
13. Alavas ir jo junginiai, išreiškiami kaip alavas (Sn)

iš
viso 0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

8 straipsnis

Deginimo įmonės turi būti suprojektuotos, įrengtos ir eksploatuojamos taip, kad išmetamosiose dujose nebūtų viršijamos tokios išmetamųjų teršalų ribinės vertės:

(*) Naujos įmonės.

(**) Esamos įmonės.

2. Dioksinų ir furanų išmetamuosius teršalus būtina mažinti pačiais pažangiausiais metodais. Jei per šešis mėnesius prieš 1997 m. sausio 1 d. Komisija, laikydamosi 16 straipsnyje nustatytos tvarkos, nebus nustačiusi suderintų matavimo metodų, vėliausiai nuo tos dienos visos vidutinės vertės, gautos mėginius ėmus mažiausiai per šešias valandas ir daugiausia per aštuonias valandas, neturi būti didesnės kaip 0,1 mg/m³. Ši ribinė vertė apibrėžiama kaip atskirų dioksinų ir furanų koncentracijų, įvertintų pagal I priedą, suma.

Kol bus pradėtas taikyti ši ribinė vertė, valstybės narės privalo šią vertę naudoti bent kaip orientacinę vertę.

3. Matavimų, atliekamų norint patikrinti, kaip laikomasi 6 ir šiame straipsnyje nustatytų ribinių ir orientacinių verčių, duomenis reikia standartizuoti pagal 11 straipsnio 2 dalyje nustatytas sąlygas.

4. Kai pavojingos atliekos yra deginamos bendrai, laikantis 3 straipsnio 3 dalies, 6 straipsnio 5 dalis ir šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalis pagal II priede nustatytus kriterijus taikomos tik tai išmetamųjų dujų tūrio daliai, kuri susidaro degant pavojingoms atliekoms.

Atitinkami teršalų ribinės ir orientacinės vertės deginimo įmonių išmetamosiose dujose, kaip nurodyta 3 straipsnio 3 dalyje, turi būti nustatomos pagal II priedą.

1. Visoms iš deginimo įmonių išleidžiamoms nuotekoms turi būti gautas kompetentingos institucijos leidimas.

2. Būtina kiek įmanoma riboti į vandens aplinką išleidžiamas vandeningas nuotekas, kurios susidaro valant išmetamąsias dujas.

Laikantis leidime numatytos konkrečios sąlygos, vandeningos atliekos gali būti išleidžiamos tik jas atskirai apdorojus, su sąlyga, kad:

— laikomasi atitinkamų Bendrijos, nacionalinių ir vietinių nuostatų reikalavimų dėl teršalų ribinių verčių,

— sunkiųjų metalų, dioksinų ir furanų masė tose vandeningose nuotekose, palyginus su apdorotu pavojingų atliekų kiekiu, yra tiek sumažinta, kad leistina į vandenį išleisti masė yra mažesnė už leistiną į orą išleisti masę.

3. Nepažeisdama 2 dalies Taryba Komisijos pasiūlymu per dvejus metus nuo šios direktyvos įsigaliojimo privalo išleidžiamose nuotekose, susidaranciose valant išmetamąsias dujas, nustatyti teršalų specifines ribines vertes.

4. Laikantis 1979 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyvos 80/68/EEB dėl požeminio vandens apsaugos nuo tam tikrų pavojingų medžiagų keliamos taršos ⁽¹⁾ nuostatų, deginimo įmonių vietas ir su jomis susijusias pavojingų atliekų saugojimo zonas būtina projektuoti ir eksploatuoti taip, kad į dirvą ar požeminius vandenius nebūtų išleidžiamos jokios teršiančios medžiagos. Be to, būtina numatyti saugojimo talpas nutakančiam lietaus vandeniui iš deginimo įmonės vietos ir išsipyliusiame užterštam vandeniui bei nubėgusiam vandeniui gesinant gaisrus. Saugyklų pajėgumai turi būti pakankami, kad prireikus būtų galima prieš išleidžiant tokius vandenius ištirti ir valyti.

⁽¹⁾ OL L 20, 1980 1 26, p. 43. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 91/692/EEB.

9 straipsnis

1. Liekanos, susidariusios veikiant deginimo įmonei, turi būti panaudojamos arba šalinamos pagal Direktyvas 75/442/EEB ir 91/689/EEB. Tam gali reikėti liekanas iš anksto apdoroti. Tokias liekanas reikia laikyti atskirai vienas nuo kitų, kol bus įvertinta, ar jos tinka naudoti, ar turi būti pašalintos; šiam darbui palengvinti turėtų būti taikomos atitinkamos technologijos.

2. Sausos dulkių pavidalo liekanos, pavyzdžiui, katilų dulkės ar sausos liekanos, susidariusios valant išmetamąsias dujas, turi būti transportuojamos ir tarpiniuose punktuose laikomos uždaruose konteineriuose.

3. Degimo metu pagamintą šilumą būtina kuo geriau panaudoti.

4. Prieš nustatant, kuriais maršrutais bus išvežamos deginimo liekanos naudojimui ar šalinimui, turi būti atlikti atitinkami tyrimai, kad būtų galima nustatyti įvairių deginimo likučių fizines ir chemines savybes. Tiriant reikia ypač kreipti dėmesį į tirpiąją dalį ir sunkiuosius metalus.

10 straipsnis

1. Leidime, kurį išduoda kompetentingos institucijos, ar prie leidimo pridedamose sąlygose, ar atitinkamose privalomose matavimo taisyklėse turi būti nustatyti matavimo reikalavimai, kad pagal 11 straipsnį būtų galima stebėti deginant susidarančių teršalų parametrus, sąlygas ir masės koncentracijas.

2. Leidimas išduodamas tik jei prašyme įrodyta, kad numatyti matavimo metodai atitinka III priedą. Matavimų patikimumo intervalo vertės (95 %) pagal išmetamųjų teršalų ribines vertes, nurodytas 6 straipsnio 5 dalies a punkte ir 7 straipsnio 1 dalies a punkto Nr. 1, 2, 3 ir 5, neturi būti didesnės už III priedo 4 punkte nurodytas vertes.

Automatizuotos monitoringo įrangos instaliavimą ir veikimą būtina kontroliuoti ir atlikti kasmetinius tyrimus priežiūros tikslais.

3. Kompetentingų institucijų išduotame leidime arba prie jo pridedamose sąlygose, arba mėginių ėmimo ir matavimo privalomose taisyklėse turi būti nurodytos mėginių ėmimo ir matavimo tvarka, kurią reikia atlikti reguliariai matuojant kiekvieną oro teršalą ir tinkamai išdėstant mėginių ėmimo ir matavimo taškus.

Reguliariai atliekamų matavimų reikalavimus kompetentingos institucijos privalo nustatyti pagal III priedą.

11 straipsnis

1. Deginimo įmonėje būtina pagal III priedą vykdyti šiuos matavimus:

a) nuolatos matuoti 6 straipsnio 5 dalyje ir 7 straipsnio 1 dalies a ir b punkte nurodytas medžiagas;

b) nuolatos matuoti tokius proceso parametrus:

— temperatūrą, kaip nurodyta 6 straipsnio 2 ir 4 dalyje,

— deguonies koncentraciją, slėgį, išmetamųjų dujų temperatūrą ir garų kiekį jose;

c) bent du kartus per metus matuoti 7 straipsnio 1 dalies c punkte ir 2 dalyje nurodytas medžiagas; tačiau per pirmuosius 12 veiklos mėnesių matavimus būtina kartoti kas du mėnesius;

d) išmetamųjų dujų aktyvumo trukmę, minimalią jų temperatūrą ir deguonies kiekį, kaip nustatyta 6 straipsnio 2 ir 4 dalyje, būtina atitinkamai tikrinti ir bent vieną kartą tuomet, kai deginimo įmonė pradeda veikti, bei pačiomis nepalankiausiomis veikimo sąlygomis.

HF nuolatos matuoti nebūtina, jei vykdomi HCl apdorojimo etapai, kurie užtikrina, kad 7 straipsnio 1 dalies a punkto 3 papunktyje ir 1 dalies b punkto 3 papunktyje numatytas išmetamųjų teršalų ribinė vertė nėra viršijama. Priešingu atveju HF išmetamieji teršalai turi būti reguliariai matuojami.

Vandens garų kiekį nuolatos matuoti nebūtina, jei prieš tiriant išmetamuosius teršalus, išmetamųjų dujų mėginys yra išdžiovinamas.

7 straipsnio 1 dalyje išvardytų teršalų matuoti nebūtina, jei leidime leidžiama deginti tik tas pavojingas atliekas, kurias deginant teršalų vidutinės vertės neviršija 7 straipsnio 1 dalyje nustatytų išmetamųjų teršalų ribinių verčių daugiau nei 10 %.

Kai tik Bendrijoje sukuriami atitinkami matavimo metodai, Komisija, laikydamosi 16 straipsnyje nustatytos tvarkos, privalo nustatyti datą, nuo kurios būtina pradėti vykdyti nuolatinius 7 straipsnio 1 dalies c punkte ir 2 dalyje nurodytų medžiagų matavimus pagal III priedą.

2. Matavimų, kurie yra vykdomi norint patikrinti, kaip laikomasi 6 ir 7 straipsniuose nurodytų išmetamųjų teršalų ribinių ir orientacinių verčių, duomenis būtina standartizuoti pagal šias sąlygas:

— temperatūra 273 K, slėgis 101,3 kPa, 11 % deguonies, sausos dujos,

— temperatūra 273 K, slėgis 101,3 kPa, 3 % deguonies, sausos dujos, deginant naftos atliekas tik kaip nurodyta Direktyvoje 75/439/EEB.

Kai pavojingos atliekos deginamos praturtintoje atmosferoje, matavimų duomenis galima standartizuoti atsakingų institucijų nustatytam deguonies kiekiui, kuris atspindi kiekvieno konkretaus atvejo ypatingas aplinkybes. 3 straipsnio 3 dalyje numatytu atveju matavimų duomenis būtina standartizuoti imant visą deguonies kiekį, kaip apskaičiuota II priede.

Kai išmetamų teršalų kiekis mažinamas apdorojant išmetamąsias dujas, pirmojoje pastraipoje numatytas standartizavimas pagal tam tikrą deguonies kiekį, numatytą pirmojoje pastraipoje, atliekamas tik jei deguonies kiekis, matuojant jį per tą patį laiką kaip ir teršalą, yra didesnis už atitinkamą standartinį deguonies kiekį.

3. Išmetamųjų teršalų ribinių verčių yra laikomasi, jei:

— visi vidutinės dienos vertės neviršija 6 straipsnio 5 dalies a punkte ir 7 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytų išmetamųjų teršalų ribinių verčių, ir

arba vidutinės pusvalandžio vertės per visus metus nėra didesnės už išmetamųjų teršalų ribines vertes, nustatytas 7 straipsnio 1 dalies b punkto A skiltyje,

arba 97 % vidutinių pusvalandžio verčių per metus nėra didesnės už išmetamųjų teršalų ribines vertes, nustatytas 7 straipsnio 1 dalies b punkto B skiltyje,

— visos vidutinės vertės per 7 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytą mėginių ėmimo laiką nėra didesnės už toje pastraipoje nustatytas išmetamųjų teršalų ribines vertes,

— laikomasi 6 straipsnio 5 dalies b punkto nuostatų.

Sprendžiant, ar laikomasi išmetamųjų teršalų ribinių verčių, nereikia paaisyti vidutinių verčių, nustatytų per 12 straipsnio 2 dalyje nurodytą laiką.

Vidutinės pusvalandžio vertės ir vidutinės 10 minučių vertės turi būti nustatomos per efektyvų veikimo laiką (įskaičiuojant paleidimo ir užbaigimo laiką, kai deginamos pavojingos atliekos) remiantis faktinėmis matavimo vertėmis, atėmus patikimumo intervalo vertę, nurodytą III priedo 4 punkte. Vidutiniai dienos dydžiai turi būti nustatomi remiantis pirmiau nurodytomis patvirtintomis vidutinėmis vertėmis.

Vidutinės vertės per mėginių ėmimo laiką, o reguliariai matuojant HF, vidutinės HF vertės turi būti nustatomos laikantis 10 straipsnio 3 dalies reikalavimų.

12 straipsnis

1. Jei matavimai rodo, kad šioje direktyvoje nustatytos teršalų ribinės vertės yra viršytos, būtina nedelsiant apie tai informuoti kompetentingas institucijas. Kai nepavyksta laikytis teršalų ribinių verčių, įmonė privalo nustoti deginti pavojingas atliekas, kol kompetentingos institucijos leis vėl pradėti deginti tokias atliekas.

2. Kompetentingos institucijos privalo nustatyti techniškai neišvengiamų sustojimų, sutrikdymų, valymo ar matavimo prietaisų gedimų didžiausią leistiną laiką, kurio metu reguliuojamų medžiagų koncentracija išmetamuose į orą teršaluose gali būti didesnė už nustatytas ribines vertes. Jokiu būdu įmonė negali toliau deginti pavojingų atliekų ilgiau kaip keturias valandas nestodama; be to, bendras veikimo laikas tokiu atveju neturi būti ilgesnis kaip 60 valandų per metus.

Esant gedimams, ūkio subjektas privalo kaip įmanoma greičiau sumažinti arba nutraukti veiklą, kol bus atstatyta normali eksploatacija. 3 straipsnio 3 dalyje nurodytose įmonėse pavojingų atliekų deginimas turi būti sustabdytas.

Bendras dulkių kiekis teršaluose joku būdu neturi būti didesnis kaip 150 mg/m^3 , išreikštų kaip pusvalandžio vidurkis; be to, neturi būti viršyta išleidžiamų teršalų ribinė vertė, nustatyta 7 straipsnio 1 dalies a punkto 2 papunktyje ir 1 dalies b punkto 2 papunktyje. Būtina laikytis visų kitų 6 straipsnyje nurodytų sąlygų.

13 straipsnis

1. Šios direktyvos nuostatos turi būti pradėtos taikyti esamoms deginimo įmonėms per trejus metus ir šešis mėnesius nuo 18 straipsnio 1 dalyje nurodytos datos.

2. Tačiau per šešis mėnesius nuo 18 straipsnio 1 dalyje nurodytos datos ūkio subjektas gali pranešti kompetentingoms institucijoms, kad esama įmonė ilgiausiai penkerius metus nebus eksploatuojama daugiau kaip 20 000 valandų, skaičiuojant nuo ūkio subjekto pranešimo prieš ją galutinai uždariant. Šiuo atveju 1 dalies nuostatos netaikomos.

14 straipsnis

Iki 2000 m. gruodžio 31 d., atsižvelgdama į tikėtiną technologijų pažangą, įmonių eksploatacijos patirtį ir aplinkosaugos reikalavimus, Komisija privalo pateikti Tarybai ataskaitą apie šios direktyvos taikymo patirtį ir išmetamųjų teršalų kontrolės metodų pažangą kartu su pasiūlymais dėl išmetamųjų teršalų ribinių verčių ir atitinkamų šios direktyvos nuostatų peržiūrėjimo.

Po tokio peržiūrėjimo nustatytos išmetamųjų teršalų ribinės vertės neturi būti taikomos esamoms deginimo įmonėms iki 2006 m. gruodžio 31 d.

15 straipsnis

Laikydamosi 16 straipsnyje nustatytos tvarkos, Komisija priima pakeitimus, kurie yra reikalingi 10–12 straipsnių nuostatomis bei I–III priedams suderinti su technine pažanga.

16 straipsnis

1. Komisijai padeda komitetas, sudarytas iš valstybių narių atstovų ir pirmininkaujamas Komisijos atstovo.

2. Komisijos atstovas komitetui pateikia priemonių, kurių turi būti imtasi, projektą. Komitetas savo nuomonę dėl šio projekto pareiškia per tokį laiką, kurį nustato pirmininkas atsižvelgdamas į klausimo skubumą. Nuomonė patvirtinama Sutarties 148 straipsnio 2 dalyje nustatyta balsų dauguma tuo atveju, kai Taryba turi priimti sprendimą Komisijos pasiūlymu.

Valstybių narių atstovų komitete balsai skaičiuojami taip, kaip nustatyta tame straipsnyje. Pirmininkas nebalsuoja.

3. a) Komisija patvirtina numatytas priemones, jei jos atitinka komiteto nuomonę.

b) Jei numatytos priemonės neatitinka komiteto nuomonės arba nuomonė nepareiškiama, Komisija nedelsdama pateikia Tarybai pasiūlymą dėl priemonių, kurių turi būti imtasi. Taryba sprendžia kvalifikuota balsų dauguma.

Jei Taryba per tris mėnesius nuo tos dienos, kai klausimas buvo jai perduotas, nepriima jokio sprendimo, pasiūlytas priemones patvirtina Komisija, išskyrus tuos atvejus, kai Taryba paprasta balsų dauguma tokias priemones yra atmetusi.

17 straipsnis

Ataskaitos apie šios direktyvos įgyvendinimą turi būti sudarytos Direktyvos 91/692/EEB 5 straipsnyje nustatyta tvarka. Pirmoji ataskaita turi apimti pirmuosius trejus metus po šios direktyvos įsigaliojimo.

18 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 1996 m. gruodžio 31 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, tvirtindamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

19 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja nuo jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dienos.

20 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1994 m. gruodžio 16 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

A. MERKEL

I PRIEDAS

DIOKsinų R DIBENZOFURANŲ EKVIVALENTINIAI KOEFICIENTAI

Norint nustatyti 7 straipsnio 2 dalyje nurodytą suminę vertę, prieš sudedant reikia nurodytų dioksinų ir dibenzofuranų masės koncentraciją padauginti iš toliau nurodytų ekvivalentinių koeficientų (naudojant toksiškų ekvivalentų sąvoką).

		<i>Toksiškų ekvivalentų daugiklis</i>
2,3,7,8	— Tetrachlordibenzdioksinas (TCDD)	1
1,2,3,7,8,	— Pentachlordibenzdioksinas (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8,	— Heksachlordibenzdioksinas (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Heksachlordibenzdioksinas (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Heksachlordibenzdioksinas (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachlordibenzdioksinas (HpCDD)	0,01
	— Oktachlordibenzdioksinas (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetrachlordibenzfuranas (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— Pentachlordibenzfuranas (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— Pentachlordibenzfuranas (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Heksachlordibenzfuranas (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Heksachlordibenzfuranas (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Heksachlordibenzfuranas (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Heksachlordibenzfuranas (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptachlordibenzfuranas (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptachlordibenzfuranas (HpCDF)	0,01
	— Oktachlordibenzfuranas (OCDF)	0,001

II PRIEDAS

IŠMETAMŲJŲ TERŠALŲ RIBINIŲ IR ORIENTACINIŲ VERČIŲ NUSTATYMAS PAVOJINGAS
ATLIEKAS DEGINANT BENDRAI

Deginant pavojingas atliekas bendrai ribinės ir orientacinės kiekvieno teršalo ir anglies monoksido vertės išmetamosiose dujose turi būti apskaičiuojami taip:

$$\frac{V_{\text{waste}} \times C_{\text{waste}} + V_{\text{proc}} \times C_{\text{proc}}}{V_{\text{waste}} + V_{\text{proc}}} = C$$

V_{waste} : išmetamųjų dujų tūris, susidarantis degant tik pavojingoms atliekoms, nustatomas pagal leidime nurodytas mažiausios degimo šilumos atliekas ir standartizuojamas 11 straipsnio 2 dalyje nurodytomis sąlygomis.

Jei susidariusi šiluma degant pavojingoms atliekoms sudaro mažiau kaip 10 % visos įmonės išleidžiamos šilumos, V_{waste} turi būti apskaičiuojamas iš atliekų (sąlyginio) kiekio, kurį deginant susidarytų 10 % pagaminamos šilumos, kai bendras šilumos kiekis išlieka toks pat.

C_{waste} : išmetamųjų teršalų ribinės vertės, nustatytos įmonėms, kurios yra skirtos deginti tik pavojingas atliekas (išmetamųjų teršalų ribinės ir orientacinės vertės bent teršalams ir anglies monoksidui, kaip nustatyta 7 straipsnio 1 ir 2 dalyje ir 65 straipsnio 5 dalyje).

V_{proc} : išmetamųjų dujų tūris, susidarantis dėl įmonėje vykstančių procesų, įskaičiuojant ir leistinų kuro rūšių, kurios įprastai naudojamos įmonėje, deginimą (išskyrus pavojingas atliekas), nustatomas remiantis deguonies kiekiais, pagal kuriuos turi būti standartizuojamos išskiriamos medžiagos, laikantis Bendrijos ar nacionalinių nuostatų. Jei tokios rūšies įmonėms nustatytų nuostatų nėra, turi būti remiamasi faktiniu deguonies kiekiu išmetamosiose dujose, nepraskiedus procesui nebūtinu oro kiekiu. Standartizavimas kitomis sąlygomis pateiktas 11 straipsnio 2 dalyje.

C_{proc} : atitinkamų teršalų ir anglies monoksido ribinės vertės įmonių skleidžiamose kūryklų dujose, kurie atitinka nacionalinius įstatymus ir kitus teisės aktus, taikomus tokioms įmonėms, kai jos degina įprastai leistinas kuro rūšis (išskyrus pavojingas atliekas). Jei tokių teisinių aktų nėra, imamos teršalų ribinės vertės, nustatytos leidime. Jei tokios vertės leidime nenurodytos, imamos faktinės masės koncentracijos.

C: bendras CO išmetamųjų teršalų ir atitinkamų teršalų ribinė ar orientacinė vertė, pakeičianti išmetamųjų teršalų ribines ir orientacines vertes, nustatytas 6 straipsnio 5 dalyje ir 7 straipsnio 1 ir 2 dalyje. Bendras deguonies kiekis, kuris turi pakeisti deguonies kiekį standartizuojant pagal 6 ir 7 straipsnius, apskaičiuojamas remiantis pirmiau nurodytu kiekiu ir atsižvelgiant į dalinius tūrius.

Į teršalus ir CO, kurie deginant pavojingas atliekas ar degant kurui (pavyzdžiui, naudojant gamybai būtinas medžiagas ar iš pačių gaminių) tiesiogiai nesusidaro, ir CO, kuris taip deginant atliekas ir naudojant kurą susidaro, nereikia atsižvelgti, jei:

- gamybos procesui reikalingos degimo dujose didesnės CO koncentracijos ir
- C_{waste} (kaip apibrėžta

Bet kuriuo atveju, jei leistinos pavojingos atliekos gali būti deginamos bendrai, bendra teršalų ribinė vertė (C) turi būti apskaičiuojama taip, kad būtų mažinamas teršalų išmetimas į aplinką.

III PRIEDAS

MATAVIMO METODAI

1. Nustatant oro teršalų koncentracijas dujų turinčiuose produktuose, matavimai turi būti atliekami taip, kad jie būtų tipiniai.
2. Visų teršalų, įskaitant dioksinus ir furanus, imami mėginiai, jų analizė ir matavimo metodai, naudojami automatizuotoms matavimo sistemoms kalibruoti, privalo atitikti CEN standartus, kurie kuriami remiantis Komisijos pateiktais užsakymais. Kol CEN standartai bus sukurti, reikia taikyti nacionalinius standartus.
3. Dioksinų ir furanų monitoringo procedūra gali būti leidžiama, jei aptikimo riba mėginiams ir atskirų dioksinų ir furanų analizei yra pakankamai žema, kad būtų galima nustatyti rezultatą toksiškumo ekvivalentais.
4. 95 % patikimumo intervalų vertės, nustatytos pagal išmetamųjų teršalų ribines vertes, neturi būti didesnės už tokių išmetamųjų teršalų ribines vertes procentais:

Anglies monoksidas (6 straipsnio 5 dalies a punktas)	10 %
Sieros dioksidas (7 straipsnio 1 dalies a punkto 5 papunktis)	20 %
Iš viso dulkių (7 straipsnio 1 dalies a punkto 1 papunktis)	30 %
Iš viso organinės anglies (7 straipsnio 1 dalies a punkto 2 papunktis)	30 %
Vandenilio chloridas (7 straipsnio 1 dalies a punkto 3 papunktis)	40 %